

ката история, така го интересува и занимава началното появяване на езика, отдето трѣбвало да почне и неговата история. Българскиятъ езикъ има свои закони за словопроизводство и своя граматика. Той търси сродството и началото на българския езикъ въ санскритския. Българскиятъ езикъ, както и всички европейски езици, съдържатъ санскритския и зендския езици.²³

Нашата, азбука по старъ изговоръ, споредъ него, е символично откровение на древнитѣ българи, на религията и просвѣтата имъ. Напримѣръ: а, б, в = азъ, буки, веци = „азъ книгитѣ вѣрвамъ за святи“; или: р, с, т = рѣци, слово, твърдо = „бжди твърдъ, постоіанъ въ рѣчь-та си, т. е. не лъжи“.²⁴

Думата *ачи* счита изцѣло санскритска; гайда — зендска дума.

За изучаване на индоевропейскитѣ езици и на санскритския, нужно е да се знае българския езикъ; иначе научни резултати отъ изследванията на филолозитѣ не може да има. Но още друго: българскиятъ езикъ, казва Раковски, е ключъ на елинския и, следователно, ималъ голѣмо значение за културата на еллитѣ. Българитѣ сж имали писменостъ и книж-